

तृतिदीप lies die Leuchte —, das Licht der Befriedigung, Titel eines Prakaraṇa in der Pañkādaṣī und füge hinzu Verz. d. Oxf. H. 222, b, 20.

तृप् adj. in अर्थ^० begierig nach Buḷg. P. 11, 8, 31.

तृष्ट (von तृप्) urspr. dürr, trocken.

तृप्तक begierig, heftig verlangend nach Etreas HALĀJ. 2, 208.

तेदिण्छ superl. zu तीदण TAITT. Ār. 2, 13, 1.

तेग vgl. स्तेग.

तेज 3) f. आ Bez. der 15ten Nacht Ind. St. 10, 296.

तेजस् 3) योपकर्तृश्च कृत्स्नं तेजसैवोपगच्छति MBh. 3, 1049. अधिज्ञेयाय-सकृन् तेजः प्राणात्ययेष्वपि DAṢAR. 2, 12. — 11) mystische Bez. des Buchstabens र WEBER, RĀMAT. UP. 317.

तेजसिह् m. N. pr. eines Mannes Verz. d. Oxf. H. 184, a, 7. — Vgl. तेजःसिह्.

तेजस्व der Gattungsbegriff तेजस् SARVADARṢANAS. 106, 7.

तेजस्पद् n. das Zeichen hoher Würde (vom उज्ज्वल der Kopfbinde) Buḷg. P. 1, 15, 14.

तेजस्विता und तेजस्वित्व, अथ तेजस्विता। जगत्प्रकाशकत्वं यत्तेजस्वित्वं तदुच्यते PRATĀPAR. 3, a, 5, 6.

तेजस्विन् 1) PAÑKAV. Br. 15, 10, 6. von einem Auge und einer Schlange Spr. 342.

तेजोऽर् N. pr. einer Oertlichkeit Verz. d. Oxf. H. 148, b, 38.

तेजिष्ठ, परमस्तेजिष्ठानां विभावसुः Buḷg. P. 11, 16, 31.

तेजोयम्, füge dass. nach adj. hinzu. Buḷg. P. 10, 64, 32. Z. 2. f. तेजो-यसां न दोषाय वक्त्रेः सर्वभुजा यथा auch Buḷg. P. 10, 33, 30.

तेजोव्रल (तेजस् + व्रल) n. Linse des Auges SUCR. 2, 303, 20.

तेजोमय, चतुस् ein klares Auge Spr. 4232.

तेदपय, तेदपयं कृपाणे यस्यभून् दृष्टे नयशालिनः KATHĀS. 33, 87. Z. 5 तीदणं st. तेदणं MBh. 3, 68 ed. Bomb.

तेजस 1) a) देह WILSON, Sel. Works 1, 309. WEBER, RĀMAT. UP. 337. fgg. 360. — b) Verz. d. Oxf. H. 272, b, No. 644. — d) Buḷg. P. 10, 83, 11. Verz. d. Oxf. H. 104, b, 25.

तैतिन 2) lies im pl. der entsprechende pl. von तैतिह्य.

तैत्तिरीयक, सारार्थचन्द्रिका Titel eines Werkes HALL 94.

तैर्य, तैर्यश्च als N. eines Sāman PAÑKAV. Br. 12, 6, 11. 12.

तैर्यव्यञ्जन RV. PRĀT. 3, 10. AV. PRĀT. 3, 62.

तैलकार Verz. d. Oxf. H. 21, b, 22. 24. Z. 1 lies कोटक^०.

तैलङ्ग m. pl. Comm. zu KUALAJ. 151, b.

तैलपाता, nach den Erklärern ist das Wort auf तिल + पात zurückzuführen.

तैलिक vgl. मूर्ध^०.

तोक् ein neugeborenes Kind Buḷg. P. 10, 7, 3. अज्ञतोक्तान् junge Ziegen 83, 13.

तोक्ता (von तोक्) f. die erste Kindheit Buḷg. P. 10, 13, 25.

तोक्ताय् (wie oben) ein neugeborenes Kind darstellen: तोक्तायित्वा Buḷg. P. 10, 30, 15.

तोक्म 1) Z. 2 füge Malz hinzu. Vom jungen Schoss eines Baumes Buḷg. P. 10, 22, 34. = पल्लवाद्यङ्कुर Schol.

तोटक (von तृप्) adj. zänkisch, streitsüchtig (zugleich N. des Metrums):

सचिव Ind. St. 8, 379, 3. — m. N. pr. eines Schülers des Čaṃkarā-kārja (vgl. त्रोटक) Verz. d. Oxf. H. 233, a, 35. 233, a, 10. 237, a, 28. 239, a, 1. — n. eine heftige, zornige Rede (vgl. त्रोटक) DAṢAR. 1, 37. PRATĀPAR. 21, b, 9. 38, b, 4. — eine Art Drama (vgl. त्रोटक) HALL in der Einl. zu DAṢAR. 6.

तोडरानन्द Titel eines Werkes Verz. d. Oxf. H. 336, a, No. 790. — Vgl. टोडरानन्द.

तोतल 2) तोतला, तातला Verz. d. Oxf. H. 19, a, 18. तोतला mit einem Fragezeichen AUFRICHT im Ind.

तोयधार 1) zu streichen, da तोयधारा[ः] hier acc. pl. ist und Wasserströme bedeutet. — 2) die zweite Stelle zu streichen, da hier gleichfalls तोयधारा f. anzunehmen ist.

तोयधि vgl. नीर^०.

तोयमि (तोय + म्र^०) m. unterseeisches Feuer Spr. 4344.

तोरण 1) Sp. 404, Z. 2 MBh. 6, 3155 liest die ed. Bomb. richtig संतो-मर्महामात्रैः.

तोरणमाल Verz. d. Oxf. H. 339, b, 6. °माला als Appellativ im Ind.

तोश्चवस् wohl fehlerhaft für तुरश्चवस्.

तोलकेशि m. N. pr. eines Mannes SĀṢK. K. 184, a, 11. — Vgl. तैलकेशिन्.

तोलन 1) nach dem Schol. in धनुषस्तोलनम् das Wägen mit der Hand. तर्जनीय^० das Aufheben des Zeigefingers Śiṃ. D. 123, 22.

तोलिका f. Buḷg. P. 10, 76, 10 nach dem Schol. = शृङ्गालपर्यन्तकुड.

तोशल m. N. pr. eines Mannes Buḷg. P. 10, 42, 37. °क 36, 21. 44, 27.

तोषयितर nom. ag. erfreuend: पर^० (गुण) Spr. 1696.

तौतातिक, der Text तौतानिक, der eine Schol. तौतातिक, der andere aber तौतातित. Diese letzte Form in der Bed. ein Anhänger KUMĀRILA'S Verz. d. Oxf. H. 247, a, 13 und N. 3. HALL 162. SARVADARṢANAS. 28, 4. 142, 6.

तौरश्चवस् (von तुरश्चवस्) PAÑKAV. Br. 9, 4, 10.

तौलकेशिन् m. N. pr. eines Mannes, pl. SĀṢK. K. 184, a, 6. — Vgl. तैलकेशि.

1. तमन् vgl. पुरु^०.

तमूत s. पावत्तमूत.

1. त्यज्, त्यजिष्यति R. 7, 30, 12. caus. 1) Jmd veranlassen Jmd im Stich zu lassen: त्याजितः किं न रामो ऽपि जनवादेन ज्ञानकीम् KATHĀS. 86, 13. Jmd veranlassen Etwas aufzugeben: मौनं त्याजयति प्रायः कालते-पाय मो भवान् 83, 34. (सिंहस्य) महानदिस्त्याजितेभमहामदैः MĀRK. P. 89, 19.

— परि 8) उद्यमपरित्यक्तम् adv. ohne Anstrengung Spr. 2332.

त्यज s. दुस्त्यज.

त्याग 2, स्थान^० Spr. 3348.

त्यागिन् 1) मित्रमत्यागि ein Freund, der Einen nicht im Stich lässt, Spr. 3960. — 2) der entsagt hat Spr. 3011.

त्याजन (von त्यज्) n. das Aufgeben, Entsagen: सङ्गानां त्याजनेच्छया Buḷg. P. 11, 20, 26.

त्याज्य 1) अत्याज्या die nicht verdient im Stich gelassen —, verstossen zu werden KATHĀS. 84, 65.

त्रप् mit अय, येनायत्रपते साधुरसाधुस्तेन तुष्यति Spr. 308.

त्रय 1) त्रयीभाष्य Verz. d. Oxf. H. 237, b, 4.